

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 31 lipca 2024r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący:	SSO Grażyna Jaszczuk
Protokolant:	sekr. sąd. Beata Wilkowska

przy udziale Prokuratora Agnieszki Gańko

po rozpoznaniu w dniu 25 lipca 2024 r.

sprawy **J. L.**

oskarżonej z art. 157 § 1 kk

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonej

od wyroku Sądu Rejonowego w Mińsku Mazowieckim

z dnia 26 marca 2024 r. sygn. akt II K 655/23

I. wyrok utrzymuje w mocy;

II. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. I. O. 1033,20 złotych (w tym 193,20 zł podatku VAT) za obronę z urzędu oskarżonej sprawowaną w postępowaniu odwoławczym;

III. zasądza od J. L. na rzecz Skarbu Państwa 100 złotych tytułem opłaty za II instancję i 20 złotych tytułem wydatków postępowania odwoławczego;

IV. od ponoszenia pozostałych wydatków zwalnia oskarżoną stwierdzając, że ponosi je Skarb Państwa.

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	II Ka 458/24
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1	
1. CZEŚĆ WSTĘPNA		

1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

wyrok Sądu Rejonowego w Mińsku Mazowieckim z dnia 26 marca 2024 r. w sprawie II K 655/23

1.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. Granice zaskarżenia**1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia**

na korzyść

na niekorzyść

w całości

w części

#

co do winy

#

co do kary

#

co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia

1.3.2. Podniesione zarzuty

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

2.1. Ustalenie faktów

2.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
---		-----	-----	-----	
2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
-----	-----	-----	-----	-----	

2.2. Ocena dowodów

2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu
-----	-----	-----

2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów

<i>(dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</i>		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu
-----	-----	-----

STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzut	
1.	<p>obraza przepisów prawa procesowego mająca wpływ na treść wyroku, a mianowicie:</p> <p>a) art. 14 § 1 kpk a contrario w zw. z art. 59 kpk w zw. z art. 399 kpk zw. z art. 157 § 2 i § 4 kk wyrażającą się skazaniu J. L. za czyn z art. 157 § 2 kk, który nie był objęty aktem oskarżenia, stanowiący jednocześnie czyn ścigany tylko z oskarżenia prywatnego co do którego brak było skargi uprawnionego oskarżyciela, przy czym w zakresie czynu objętego procedowaniem w niniejszej sprawie Sąd uprzedził na rozprawie o możliwości zmiany jego kwalifikacji prawnej skutkującej zmianą trybu ścigania,</p> <p>b) art. 4 kpk, art. 5 kpk, art. 7 kpk, art. 410 kpk oraz art. 424 § 1 pkt 1 kpk polegająca na niewzięciu pod uwagę przy ferowaniu wyroku wszystkich ujawnionych w toku przewodu sądowego i mających istotny wpływ na rozstrzygnięcie okoliczności, oparciu poczynionych ustaleń faktycznych na dowolnie przeprowadzonej ocenie dowodów</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>

	<p>oraz wbrew zasadom prawidłowego rozumowania, wskazaniom wiedzy i doświadczenia życiowego, niedostatecznym uwzględnieniu wszystkich okoliczności sprawy w tym okoliczności dla oskarżonego ewidentnie korzystnych, rozstrzygnięciu nie dających się usunąć wątpliwości na niekorzyść oskarżonej, nienależytej analizie i ocenie poszczególnych dowodów, w szczególności konsekwentnych wyjaśnień oskarżonej, przedłożonych przez nią zdjęć i nośników z zapisami audio-video, niewiarygodnych zeznań pokrzywdzonego, co skutkowało niesłusznym uznaniem, że J. L. nie działała w obronie koniecznej, a w konsekwencji bezpodstawnym skazaniem za występki z art. 157 § 2 kk.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Odnosząc się wpieryw do zarzutu wydania zaskarżonego wyroku, mimo zaistnienia bezwzględnej przyczyny odwoławczej w postaci braku skargi uprawnionego oskarżyciela, określonej w treści art. 17 § 1 pkt 9 kpk, należy stwierdzić, że jest on niezasadny. W żadnej mierze nie można zgodzić się z wyrażonym w środku odwoławczym stanowiskiem oraz przywołaną na jego poparcie argumentacją, że czyn z art. 157 § 2 kk jest ścigany wyłącznie w trybie prywatnoskargowym. Wskazuje na to treść § 4 art. 157 kk, zmienionego ustawą z 10 czerwca 2010 r. o zmianie ustawy o przeciwdziałaniu przemocy w rodzinie oraz niektórych innych ustaw, przewidującego odstępstwo</p>		

od zasady, a więc od ścigania tego czynu w trybie prywatnoskargowym, w sytuacji gdy pokrzywdzonym jest osoba najbliższa wspólnie zamieszkująca ze sprawcą. W takim wypadku przestępstwo to jest ścigane z urzędu. Należy zważyć, że stosownie do treści art. 115 § 11 kk osobą najbliższą jest także osoba pozostająca we wspólnym pożyciu. Zawarty w tymże przepisie zwrot „osoba pozostająca we wspólnym pożyciu” określa osobę, która pozostaje z inną osobą w takiej relacji faktycznej, w której pomiędzy nimi na datę czynu istnieją jednocześnie więzi duchowe (emocjonalne), fizyczne oraz gospodarcze (wspólne gospodarstwo domowe). Niewątpliwie zgromadzony w sprawie materiał dowodowy wskazuje na to, że te trzy więzi istniały pomiędzy J. L. a M. D. w tym czasie, co zostało wykazane przez Sąd I instancji w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, zarówno w części dotyczącej faktów, które Sąd meriti uznał za udowodnione, jak i w rubryce szóstej odnoszącej się do innych kwestii, które ów Sąd uznał za mające znaczenie dla rozstrzygnięcia. J. L. i M. D. pozostawali na datę czynu w związku partnerskim, co wynika ze złożonych przez nich w sprawie relacji. Wynajmowali wówczas mieszkanie przy ul. (...) w M.. W tym układzie stosunków zachodzących między nimi, a tym samym publicznoskargowego trybu ścigania, brak jest podstaw do stwierdzenia, że czyn z art. 157 § 2 kk został przypisany oskarżonej, mimo braku skargi uprawnionego oskarżyciela, gdyż prokurator wystarczająco i jednoznacznie wyraził wolę jego ścigania na etapie postępowania przygotowawczego, kiedy to postawił oraz ogłosił

oskarżonej zarzut (k. 45), a także w momencie skierowania aktu oskarżenia do sądu (k. 69-72), a następnie popierania go w trakcie postępowania. Brak skargi uprawnionego oskarżyciela w rozumieniu art. 17 § 1 pkt 9 kpk zachodzi tylko w toku sądowego stadium postępowania i wyłącznie w odniesieniu do takiej osoby, która swoją skargą zainicjowała postępowanie główne, pomimo, że nie była osobą do tego uprawnioną lub orzeczono o czynie niezawartym w akcie oskarżenia. W przekonaniu Sądu Okręgowego żadna z tych sytuacji nie miała miejsca na gruncie przedmiotowej sprawy.

Nietrafne okazały się również zarzuty odnoszące się do sfery gromadzenia dowodów, jak i ich oceny. Zdaniem Sądu Okręgowego Sąd Rejonowy przeprowadził pełne postępowanie dowodowe, dokonując oceny zgromadzonych dowodów w granicach wyznaczonych poprzez art. 7 kpk, której to wyniki zostały wyczerpująco przedstawione w pisemnym uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, spełniającym wymogi z art. 424 § 1 kpk. Nie można tego samego powiedzieć o ocenie podjętej przez obrońcę, stronnicej, a przede wszystkim wybiórczej, a przez to nierealizującej wymogu całokształtu ujawnionych w sprawie okoliczności z art. 410 kpk. W złożonym środku odwoławczym skarżący zmierzał do przeforsowania przyjętej linii obrony, sprowadzającej się do tezy, że zachowanie J. L. nie wypełniło znamion przedmiotowego przestępstwa, albowiem pokrzywdzony w swych zeznaniach jest niewiarygodny. Tyle tylko, że Sąd I instancji dokonał właściwej, a nawet trzeba rzec,

że wręcz drobiazgowej oceny tego dowodu, wskazując dobitnie z powołaniem się na konkretne okoliczności sprawy, w tym na dowody, z jakich względów jego depozycje w danych częściach zasługują na obdarzenie ich wiarą, a które takiego przymiotu nie mogą zyskać. Tym samym nie można twierdzić, że ocena tego dowodu jakiej dokonała się dowolnością, gdyż znajdowała ona odzwierciedlenie w zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym. Oczywiście Sąd meriti działając w granicach swobodnej oceny sędziowskiej mógł uznać dane dowody za niewiarygodne, a inne za wiarygodne, w tym wziąć pod uwagę przy konstruowaniu stanu faktycznego tylko dany fragment danego dowodu osobowego. takim działaniu nie można jak to czyni obrońca upatrywać niepełności materiału dowodowego czy też wadliwości jego oceny przez sąd. Rolą Sądu Okręgowego jako sądu odwoławczego nie jest dokonywanie ponownej, wieloaspektowej oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, w związku z tym w pełni podzielając tą dokonaną przez Sąd I instancji, rzeczową, logiczną, szeroko umotywowaną, uznał zarzuty w tym zakresie za nieuzasadnione. Argumentacja, jakiej użył skarżący na poparcie swoich tez, nie zasługuje na uwzględnienie, gdyż nie znajduje oparcia w żadnym z wiarygodnych dowodów, a nadto jest nielogiczna, sprzeczna z zasadami prawidłowego rozumowania oraz wskazaniem wiedzy i doświadczenia życiowego, biorąc pod uwagę dowody pochodzące z dokumentów, ale również te o charakterze osobowym, w szczególności zeznania świadka R. B., który jako niezwiązany emocjonalnie

zarówno z pokrzywdzonym jak i oskarżoną, wiernie przedstawił w toku postępowania okoliczności zdarzenia, które pozostawały w zakresie jego wiedzy, uzyskanej w toku pełnienia czynności służbowych. Dowód ten pozwolił na odtworzenie rzeczywistego przebiegu inkryminowanego zajścia, a także zweryfikowanie zeznań pokrzywdzonego oraz wyjaśnień oskarżonej pod kątem ich wiarygodności. Świadek ten zeznawał zarówno na niekorzyść oskarżonej, jak i pokrzywdzonego, w aspekcie obrażeń jakich miał doznać pokrzywdzony oraz tych jakich miała doznać oskarżona, toteż nie można mówić o jego tendencyjności w składaniu relacji na korzyść, czy to pokrzywdzonego, czy też oskarżonej (k. 279). Sposób w jaki relacjonował okoliczności zajścia doprowadził Sąd Rejonowy do prawidłowego przekonania o jego wiarygodności, w tym również zakresie, w jakim wskazywał, że oskarżona J. L. zadała pokrzywdzonemu jeden cios dłonią w twarz, skutkujący rozcięciem ust. Stanowisko oskarżonej, w którym nie przyznawała się do popełnienia zarzuczonego jej czynu zasadnie nie zostało uznane przez Sąd Rejonowy za wiarygodne. Twierdzenia przeciwne obrońcy sformułowane w środku odwoławczym są gołosłowne, albowiem taki stan rzeczy nie został poparty żadnymi obiektywnymi dowodami. Prezentowane przez niego stanowisko, oparte jest jedynie na alternatywnej wersji zdarzenia, mającej na celu wpisać się w przyjętą przez oskarżoną linię obrony. Podobnie, jak w przypadku pokrzywdzonego Sąd Rejonowy szczegółowo wskazał, z jakich to powodów w części uznał wyjaśnienia oskarżonej za wiarygodne, a w pozostałej pozbawił

je takiego przymiotu. W związku z tym, Sąd Okręgowy, dzieląc zawarte tam argumenty i odsyłając do nich celem zapoznania się, uznał zarzut za chybiony. Sąd I instancji słusznie uznał, że okoliczność zadania pokrzywdzonemu uderzenia w obronie została podniesiona przez oskarżoną dopiero na etapie postępowania sądowego i nie znajduje potwierdzenia w żadnych z wiarygodnych dowodów sprawy, co świadczy o jej tendencyjności w przekazywaniu niewiarygodnego obrazu zaistniałego zdarzenia. Z analogicznych względów Sąd właściwie ocenił wskazania oskarżonej jakoby była duszona przez pokrzywdzonego. Złożona przez obrońcę na rozprawie w dniu 24 października 2023 r. do akt sprawy fotografia (k. 279) nie przekonuje o prawdziwości jej twierdzeń i zasadnie też taki pogląd został przyjęty przez Sąd Rejonowy. Należy podkreślić, że nie została ona opatrzona datą, a nadto nie jest wiadomym, w jakich okolicznościach doszło do powstania sfotografowanych śladów. W tym aspekcie Sąd meriti przy ocenie jej depozycji słusznie zwrócił uwagę na dostosowywanie przez nią wersji zdarzenia do danego etapu postępowania, na jakim składała swoją relację i wynikających wówczas z materiału dowodowego okoliczności, co też było jednym z czynników, zasadnego uznania jej niewiarygodności w zakresie wskazanym w podsekcji 2.1. uzasadnienia zaskarżonego wyroku.

Co do oceny dowodów nieosobowych Sąd II instancji nie miał żadnych zastrzeżeń, nadto nawet skarżący nie przedstawił argumentów z czego wywodzi w tym zakresie jej wadliwość, co świadczy o oczywistej bezzasadności

zarzutu obrazy art. 7 kpk w tym zakresie (wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie, Prok. I Pr. 2016 nr 1, poz. 30, KZS 2015 nr 5, poz. 76, Legalis numer 1336420).

Odnosząc się do zarzutu naruszenia art. 5 § 2 kpk na samym początku należy podnieść, że stawianie łącznie takiego zarzutu z zarzutem naruszenia art. 7 kpk jest nieprawidłowe, gdyż zarzuty te wzajemnie się wykluczają. Jeżeli bowiem skarżący kwestionują ocenę dowodów co do ich wiarygodności, to takiej sytuacji dotyczy nie art. 5 § 2 kpk, lecz art. 7 kpk, natomiast gdy skarżący podważa prawidłowość ustaleń faktycznych wynikających z oceny dowodów – w sytuacji gdy sąd powziął wątpliwości, ale rozstrzygnął je na niekorzyść oskarżonego, albo gdy takich wątpliwości nie miał, choć powinien je powziąć - wówczas należy postawić zarzut naruszenia art. 5 § 2 kpk. Sąd Rejonowy w niniejszej sprawie nie powziął takich wątpliwości. W świetle okoliczności wyłaniających się z akt sprawy Sąd Okręgowy również nie dostrzega, ażeby takowe wątpliwości występowały. W związku z czym należało w pełni zaaprobować stanowisko Sądu Rejonowego, a zarzut skarżącego uznać za bezpodstawny.

Aby zasadnie, tym samym skutecznie, podnieść zarzut obrazy art. 4 kpk nie wystarczy ogólne stwierdzenie o jego naruszeniu, które oparte jest na wyłącznie subiektywnym odczuciu strony, która wynika niejednokrotnie z odmiennej oceny materiału dowodowego skupiającej się tylko na korzystnych dowodach. O braku obiektywizmu Sądu można natomiast mówić wtedy, gdy zostały

naruszone określone przepisy zawierające normy nakazujące lub zakazujące działań na niekorzyść określonej strony postępowania lub gdy w sposób wyraźny i udokumentowany Sąd faworyzuje jedną ze stron. Brak precyzyjnego odwołania się do sytuacji procesowej, w której doszło do przekroczenia tych przepisów czyni zarzut oparty na tychże przepisach bezzasadnym.

Reasumując kontrola instancyjna zaskarżonego orzeczenia nie wykazała, aby było one obarczone uchybieniami wskazanymi przez skarżącego, w tym o charakterze bezwzględnych przyczyn odwoławczych. Całokształt materiału dowodowego, uwzględnionego przez Sąd Rejonowy, w tym opinia biegłego (k. 185-186), spełniająca wymogi z art. 200 § 2 kpk, jednoznacznie świadczył o wypełnieniu przez oskarżoną znamion czynu z art. 157 § 2 kk.

Kara grzywny w wymiarze 50 stawek dziennych, przy określeniu wysokości jednej stawki dziennej na kwotę 20 złotych została zaś dostosowana do wynikających z niego okoliczności, uwzględnia należycie stopień społecznej szkodliwości oraz stopień winy podjętego przez oskarżoną zachowania i jako dostosowana odpowiednio do dyrektyw jej wymiaru z art. 53 kk oraz 33 § 3 kk spełnia stawiane przez ustawę karną cele.

Wniosek

o uniewinnienie J. L. od przypisanego jej czynu ewentualnie

zasadny

częściowo zasadny

o umorzenie postępowania z uwagi na brak skargi uprawnionego oskarżyciela	# niezasadny	
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
Wobec niezasadności zarzutów podniesionych przez skarżącego, wnioski apelacyjne nie zasługiwały na uwzględnienie, co szczegółowo zostało rozważone we wcześniejszej części uzasadnienia.		

4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU	
1.	-----
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności	
-----	-----
5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot utrzymania w mocy
wyrok Sądu Rejonowego w Mińsku Mazowieckim z dnia 26 marca 2024 r. w sprawie II K 655/23 – w całości	
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy	
zarzuty apelacji okazały się w całości bezzasadne, zaś Sąd Okręgowy nie dostrzegł, ażeby w sprawie zachodziły	

podstawy do zmiany wyroku na podstawie okoliczności podlegających uwzględnieniu z urzędu.	
5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot i zakres zmiany
-----	-----
Zwięźle o powodach zmiany	
-----	-----

5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji		
5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia		
1.1.	-----	# art. 439 k.p.k. -----
Zwięźle o powodach uchylenia		
-----	-----	
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		
-----	-----	
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		

4.1.	# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia	

5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania	

5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku	
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
-----	-----
6. Koszty Procesu	

P unkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
II.,III., IV.	<p>Apelacja obrońcy oskarżonej okazała się całkowicie niezasadna, zatem zgodnie z art. 636 § 1 kpk powinna ona ponieść koszty sądowe postępowania odwoławczego w całości. Z uwagi jednak na sytuację majątkową oskarżonej na podstawie art. 624 § 1 kpk w zw. z art. 634 kpk zwolniono częściowo ją od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych. W oparciu zaś o przepis art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (t.j. Dz. U. z 2023 r. poz. 123 z późn. zm.) oraz § 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 18 czerwca 2003 r. w sprawie wysokości i sposobu obliczania wydatków Skarbu Państwa w postępowaniu karnym (t.j. Dz. U. z 2013 r. poz. 663 z późn. zm.) zasądzone od niej na rzecz Skarbu Państwa kwotę 100 zł tytułem opłaty oraz kwotę 20 zł za ryczałt za doręczenie wezwań i innych pism w postępowaniu odwoławczym.</p>

Z uwagi na to, że oskarżona reprezentowana była w sprawie przez obrońcę ustanowionego z urzędu, Sąd Okręgowy na podstawie art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. Prawo o adwokaturze (t.j. Dz. U. z 2022 r. poz. 1184 z późn. zm.), a także § 17 ust. 2 pkt 4 i § 4 ust. 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 14 maja 2024 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa albo jednostki samorządu terytorialnego kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz. U. poz. 763) zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adw. I. O. kwotę 1033,20 zł (w tym 193,20 zł podatku VAT) za obronę z urzędu sprawowaną w imieniu oskarżonej w postępowaniu odwoławczym.

7. PODPIS

1.3. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	obrońca		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	cały wyrok		
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		

#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego	

	zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana